

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Urto/3/2019
Identifikačné číslo spisu:	6018014349
Dátum vydania rozhodnutia:	24.04.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:6018014349.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Dany Wänkeovej, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 24. apríla 2019 v Bratislave, v trestnej veci proti odsúdenému Y. I. v konaní o uznanie cudzozemského rozhodnutia, pre pokračovací trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1 písm. b/, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona Českej republiky sčasti v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona Českej republiky v jednočinnom súbehu s pokračovacím trestným činom porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona Českej republiky a iné, o odvolaní odsúdeného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. januára 2019, sp. zn. 5 Ntc 12/2018, v spojení s opravným uznesením z 18. februára 2019, sp. zn. 5 Ntc 12/2018, a takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 veta druhá Tr. por. s poukazom na § 29 zákona č. 549/2011 Z. z. odvolanie odsúdeného Y. I. sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 15. januára 2019, sp. zn. 5 Ntc 12/2018, v spojení s opravným uznesením z 18. februára 2019, sp. zn. 5 Ntc 12/2018, podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“) rozhodol o uznaní a výkone rozsudku Okresného súdu Plzeň - sever z 11. septembra 2014, sp. zn. 2 T 243/2007, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Plzni z 5. septembra 2016, sp. zn. 50 To 398/2015, právoplatného 5. septembra 2016 (ďalej aj „cudzozemské rozhodnutie“), vo výroku o vine a uloženom treste, ktorým bol Y. I., občan Slovenskej republiky s trvalým pobytom v N., uznaný vinným v bodoch 1 - 2, 8 - 31, 35, 39, 42, 46 - 50, 53, 60 - 61, 63 - 64, 67, 76, 97 - 104, 106 - 107, 114 - 116, 118 - 119, 125, 128 - 137, 140 - 147, 150 - 153, 159 - 160, 162 - 163, 170, 195 - 197, 202 zo spáchania pokračovacieho trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 1 písm. b/, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona Českej republiky sčasti v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona Českej republiky v jednočinnom súbehu s pokračovacími trestnými činmi porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona Českej republiky, poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Trestného zákona Českej republiky a neoprávneného

držania platobnej karty podľa § 249b Trestného zákona Českej republiky, ktorých trestných činov sa dopustil na skutkovom základe uvedenom vo výrokovej časti rozsudku, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere štyroch rokov a troch mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený do väznice s ostrahou. Krajský súd v Banskej Bystrici vo svojom rozhodnutí zároveň vyslovil, že odsúdený bude vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať v ústave na výkon trestu so stredným stupňom strázenia, ktoré zaradenie najlepšie zodpovedá z hľadiska režimu výkonu trestu uznávaného rozsudku.

Proti tomuto rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. januára 2019, sp. zn. 5 Ntc 12/2018, podal odsúdený odvolanie. Odôvodnil ho tým, že rozsudok je nevykonateľný, keďže sa odvoláva na cudzie rozhodnutie s nesprávnou spisovou značkou z roku 2017, pričom právoplatné malo byť v roku 2016. Poukázal na to, že podľa § 16 ods. 1 písm. j/ zákona č. 549/2011 Z. z. je zrejmé, že ako dotknutá osoba sa nezúčastnil konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, hoci nepopieral, že pred súdom v Českej republike bol zastúpený advokátom. Poukázal aj na § 16 ods. 1 písm. h/ zákona č. 549/2011 Z. z. a v tejto súvislosti na skutočnosť, že rozhodnutie zjavne nezodpovedá doloženému osvedčeniu. Rozpor videl v tom, že osvedčenie neobsahuje všetky údaje potrebné na vydanie rozhodnutia súdu Slovenskej republiky o uznaní a výkone rozhodnutia. Nemal možnosť oboznámiť sa s obsahom osvedčenia, ani sa k nemu nijako vyjadriť. Vyslovil presvedčenie o nesúlade osvedčenia s rozhodnutím, pretože svojou písomnou žiadosťou adresovanou súdu v Českej republike výslovne žiadal o možnosť osobnej prítomnosti pri záverečných prednesoch a taktiež pri vyhlásení rozsudku napriek zastúpeniu advokátom. Citujúc článok 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“), podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom, uzavrel, že toto právo mu bolo upreté, došlo k porušeniu jeho práv garantovaných Ústavou, preto nedošlo k zákonnému naplneniu dôvodov na vydanie rozhodnutia o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia. Súd mal postupovať podľa § 16 ods. 1 písm. h/, písm. j/ zákona č. 549/2011 Z. z. a uznanie odmietnuť. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici bolo ako nezákonné zrušené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací na podklade včas podaného odvolania odsúdeného Y. I. ako oprávnenej osoby (§ 518 ods. 4 Tr. por. v spojení s § 29 zákona č. 549/2011 Z. z.) preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a zistil, že odvolanie nie je dôvodné.

Z obsahu predloženého spisového materiálu vyplýva, že 3. septembra 2018 bol Krajskému súdu v Banskej Bystrici doručený návrh Okresného súdu Plzeň - sever, Česká republika, na rozhodnutie o uznaní a výkone cudzozemského rozhodnutia, a to rozsudku Okresného súdu Plzeň - sever z 11. septembra 2014, sp. zn. 2 T 243/2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Plzni z 5. septembra 2016, sp. zn. 50 To 398/2015, právoplatného 5. septembra 2016, ktorým bola odsúdenému Y. I., štátnemu občanovi Slovenskej republiky s trvalým pobytom v N., uložená trestná sankcia spojená s odňatím slobody. Justičný orgán štátu pôvodu súčasne s návrhom predložil predmetné rozhodnutia s vyznačenou právoplatnosťou, osvedčenie podľa článku 4 Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania rozsudkov v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii (ďalej len „osvedčenie“) a oznámenie pre odsúdeného. Osvedčenie okrem základných údajov k uznávanému rozhodnutiu obsahovalo aj informáciu, že dotyčná osoba sa osobne nezúčastnila súdneho konania, v ktorom rozhodnutie bolo vydané, že o plánovanom konaní vedela a splnomocnila svojho právneho zástupcu, ktorého si sama zvolila, alebo ktorý jej bol ustanovený štátom, aby ju v konaní zastupoval, a bola týmto zástupcom skutočne v konaní obhajovaná; že odsúdený dňa 25. júla 2016 súdu zaslal žiadosť, aby bolo verejné zasadnutie vykonané v jeho neprítomnosti, avšak za prítomnosti jeho obhajcu, čomu súd vyhovel (časť i/ osvedčenia); a informácia, že osobu nebolo možné vypočuť, pretože sa nachádza vo vykonávajúcom štáte (časť k/ osvedčenia).

Po vykonaní príslušných lustrácií vo vzťahu k odsúdenému a doručení jednotlivých písomností dotknutým subjektom, po realizácii neúspešného predvolania a predvedenia odsúdeného na výsluch a zabezpečení vyjadrenia krajskej prokuratúry v rámci predĺženej lehoty na rozhodnutie v zmysle § 15 ods.

3 zákona č. 549/2011 Z. z. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd vecne a miestne príslušný rozhodol na neverejnom zasadnutí o uznaní a výkone cudzozemského rozhodnutia. Na podklade predložených relevantných častí procesného spisu sa vysporiadal so všetkými podstatnými otázkami v zmysle § 16 ods. 1, ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. : podmienka obojstrannej trestnosti, predchádzajúce odsúdenie súdom Slovenskej republiky, prebiehajúce konanie v inom členskom štáte, premlčanie, právomoc slovenských orgánov, štátne občianstvo odsúdeného a jeho trvalý pobyt, vyňatie z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní, vylúčenie trestnej zodpovednosti z dôvodu veku a ďalšie, ako i s otázkami trestu a jeho výkonu so zaradením odsúdeného do stredného stupňa strázenia bez zhoršenia jeho postavenia (§ 517 ods. 2 Tr. por. v spojení s § 48 ods. 4 Tr. zák.). Svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Krajský súd pri uznaní cudzozemského rozsudku postupoval v súlade so zákonom č. 549/2011 Z. z., ktorý upravuje podmienky uznávania a výkonu rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a ktorý preberá zásady vyjadrené v Rámcovom rozhodnutí Rady č. 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania rozsudkov v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii.

Najvyšší súd po preskúmaní spisového materiálu (ktorého súčasťou sú okrem iného aj lustrácie v Registri obyvateľov, v Registri trestov, v Registri GP, STA a ZVJS) nezistil dôvody pre odmietnutie uznania a výkonu predmetného rozhodnutia uvedené v § 16 zákona č. 549/2011 Z. z. Závery krajského súdu v tejto otázke preto považuje za zákonné a vecne správne. Taktiež správne postupoval krajský súd, keď pri uznaní predmetných rozhodnutí rozhodol podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z., akceptoval výrok o vine a uznal výrok o treste odňatia slobody s tým, že ho ponechal bez premeny, keďže nezistil existenciu dôvodov uvedených v § 17 ods. 2, ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z. S ohľadom na druh trestu, dĺžku jeho trvania a trestnú sadzbu je takýto postup zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Prvostupňový súd nepochybil ani v otázke zaradenia odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu so stredným stupňom strázenia. Najvyšší súd sa s postupom a závermi prvostupňového súdu stotožňuje v plnom rozsahu a s poukazom na to, že rozhodnutie súdu prvého a druhého stupňa tvoria jeden celok, ich nebude opakovat'.

K odvolacím námietkam odsúdeného :

Podľa § 16 ods. 1 písm. j/ zákona č. 549/2011 Z. z. súd rozhodne o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia, ak z osvedčenia vyplýva, že dotknutá osoba sa osobne nezúčastnila konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia okrem prípadov, keď sa v osvedčení uvádza, že dotknutá osoba v súlade s procesnými požiadavkami právneho poriadku štátu pôvodu

1. bola včas predvolaná, a tým informovaná o termíne a mieste konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, alebo sa jej inými prostriedkami doručili informácie o termíne a mieste konania takým spôsobom, že bolo jednoznačne preukázané, že si bola vedomá plánovaného konania a informovaná o tom, že justičný orgán štátu pôvodu môže vydať rozhodnutie, ak sa nezúčastní konania, alebo

2. vedomá si plánovaného konania splnomocnila právneho zástupcu, ktorý bol vymenovaný dotknutou osobou alebo ustanovený štátom, aby ju obhajoval v konaní, a tento právny zástupca ju v konaní obhajoval, alebo

3. po tom, ako sa jej doručilo rozhodnutie a bola výslovne poučená o práve na opravný prostriedok, na ktorom má dotknutá osoba právo zúčastniť sa a ktoré umožní opätovné preskúmanie samotnej veci vrátane nových dôkazov a ktorý môže viesť k zrušeniu pôvodného rozhodnutia a vydaniu nového, výslovne uviedla, že proti rozhodnutiu nepodáva opravný prostriedok alebo nepodala opravný prostriedok v rámci príslušnej lehoty.

Z citovanej zákonnej úpravy vyplýva, že ak sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila konania, ktoré viedlo k vydaniu cudzozemského rozhodnutia, súd obligatórne postupuje tak, že odmietne rozhodnutie uznať a vykonať. Zákon však stanovuje výnimky, ktoré sú uvedené pod bodmi 1. až 3. citovaného ustanovenia,

pričom na aplikáciu takejto výnimky postačí len konštatovanie jej existencie v osvedčení.

Z osvedčenia Okresného súdu Plzeň - sever vyplýva, že odsúdený sa síce osobne nezúčastnil súdneho konania, avšak o ňom vedel, a splnomocnil svojho právneho zástupcu, aby ho zastupoval, k čomu aj došlo. Dňa 25. júla 2016 navyše zaslal súdu žiadosť o vykonanie verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti, za prítomnosti jeho obhajcu, a súd tejto žiadosti vyhovel. V predmetnej veci teda existovala výnimka podľa § 16 ods. 1 písm. j/ bod 2. zákona č. 549/2011 Z. z., skonštatovaná v osvedčení, preto súd nebol povinný odmietnuť uznanie a výkon rozhodnutia a nebolo jeho povinnosťou ani uskutočniť ďalšie šetrenia k tejto otázke, s ohľadom na zásadu vzájomnej dôvery medzi spolupracujúcimi štátmi. Námitka odsúdeného, že bol daný dôvod na odmietnutie uznania a výkonu cudzozemského rozhodnutia podľa § 16 ods. 1 písm. j/ zákona č. 549/2011 Z. z. je neopodstatnená.

Pokiaľ ide o tvrdenie, že odsúdený žiadal o možnosť byť prítomný pri záverečných prednesoch a pri vyhlásení rozsudku, táto sama osebe nie je dôvodom na odmietnutie uznania cudzozemského rozhodnutia a pre posúdenie existencie dôvodu podľa § 16 ods. 1 písm. j/ zákona č. 549/2011 Z. z. ani výnimky podľa bodu 2. tohto ustanovenia nie je rozhodujúca. Napokon, odsúdený mal kedykoľvek možnosť napriek svojej žiadosti o konanie v jeho neprítomnosti zúčastniť sa hlavného pojednávania i verejného zasadnutia v ktorejkoľvek ich fáze, teda i na záverečných prednesoch a pri vyhlásení rozsudkov. Svojím odchodom zo štátu pôvodu však dal jasne najavo, že na konaní sa zúčastniť ďalej nemieni.

Nad rámec odvolacieho prieskumu najvyšší súd uvádza, že právo na obhajobu je vo všeobecnosti možné realizovať formou samo-obhajoby (možnosť obhajovať sa sám bez pomoci kvalifikovanej osoby) alebo obhajoby prostredníctvom zvoleného či ustanoveného zástupcu. Pokiaľ si obvinený zvolí druhú z týchto možností, obhajca je oprávnený vykonávať úkony v jeho mene tak, aby účelne využil všetky prostriedky na realizáciu a zachovanie jeho práv. Jeho úkony sa v tomto zmysle považujú za úkony obvineného, aj keď samotné zastúpenie obhajcom nevylučuje možnosť, aby obvinený ako strana trestného konania predkladal argumenty vo svoj prospech aj nad rámec úkonov uskutočnených obhajcom. Práva obvineného však nemohli byť porušené, ak úkony v jeho mene vykonával jeho obhajca (zástupca). Rovnako nemohlo byť porušené jeho ústavné právo podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy, ak sám prejavil výslovne i konkludentne vôľu nezúčastniť sa súdneho konania v Českej republike.

Najvyššiemu súdu nedá v načrtnutých súvislostiach nepoukázať na rozsudok Krajského súdu v Plzni z 5. septembra 2016, sp. zn. 50 To 398/2015, ktorý bol súdu predložený spolu so žiadosťou justičného orgánu štátu pôvodu a je súčasťou spisového materiálu, konkrétne na stranu 36 - 37, na ktorej sa súd vysporiadal s neprítomnosťou odsúdeného na konaní „...verejné zasadnutie prebehlo v neprítomnosti obžalovaného Y. I., pretože výslovne požiadal o takýto postup. Došlo tak k zmene jeho stanoviska oproti tomu, ako sa k právu zúčastniť sa verejného zasadnutia vyjadroval v podaní z 13. októbra 2015. Senát považoval za splnené podmienky pre konanie verejného zasadnutia v neprítomnosti menovaného obžalovaného a jeho žiadosti vyhovel. Pre úplnosť je treba ... dodať, že dôvodom nariadenia verejného zasadnutia až na september 2016 bola snaha o vytvorenie dostatočného časového priestoru pre dočasné vyžiadanie obžalovaného z cudziny za účelom umožniť mu osobnú účasť v odvolacom konaní vo verejnom zasadnutí." Z rozsudku Okresného súdu Plzeň - sever z 11. septembra 2014, sp. zn. 2 T 243/2007, obdobne vyplýva, že hlavné pojednávanie sa konalo v neprítomnosti odsúdeného Y. I., ktorý rovnako ako ostatní (v tom čase) spoluobžalovaní o takéto konanie požiadal.

Vo vzťahu k existencii dôvodu na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 ods. 1 písm. h/ zákona č. 549/2011 Z. z. (rozhodnutie zjavne nezodpovedá vydanému osvedčeniu, alebo ak vydané osvedčenie je neúplné, nie je priložený preklad do štátneho jazyka podľa § 23, alebo ak neobsahuje všetky údaje potrebné na vydanie rozhodnutia o uznaní a výkone a nebolo riadne doplnené na základe žiadosti súdu v určenej lehote) sa v odvolaní nenachádza špecifikácia vady, ktorou v zmysle tohto ustanovenia má predmetné osvedčenie trpieť. Najvyšší súd po preskúmaní veci zastáva názor, že osvedčenie obsahuje všetky zákonné náležitosti (Príloha č. 1 zákona č. 549/2011 Z. z.), je úplné, zodpovedá vydanému rozhodnutiu a bolo doručené v českom štátnom jazyku na základe princípů

vzájomnosti v súlade s § 23 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z. Obsahuje teda všetky skutočnosti potrebné na vydanie uznávacieho rozhodnutia. Ak odsúdený svojou odvolacou argumentáciou (v niektorých bodoch nejasnou) smeroval k tomu, že v osvedčení sa nenachádza zmienka o jeho žiadosti o možnosť osobnej prítomnosti pri záverečných prednesoch a vyhlásení rozsudku, takúto okolnosť justičný orgán štátu pôvodu nemal povinnosť uviesť, obzvlášť za situácie, že táto nebola pre konanie podstatná. V osvedčení napokon nie je priestor na to, aby sa uvádzali všetky okolnosti prípadu a skutočnosť uvádzaná odsúdeným nevyplýva ani z predložených rozsudkov.

Odvolací súd preto nevzhliadol ani tento dôvod pre odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia.

Odsúdený ďalej svoje odvolanie založil na námietke nemožnosti oboznámiť sa s osvedčením a vyjadriť sa k nemu, čím malo byť porušené jeho ústavné právo podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy. Ani túto odvolací súd nemôže uznať. Zákon č. 549/2011 Z. z. súdu povinnosť doručovať osvedčenie odsúdenému neukladá. Jeho povinnosťou je však doručiť oznámenie podľa Prílohy č. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. obsahujúce podstatné skutočnosti o konaní pre dotknutú osobu. Toto oznámenie, vyhotovené v predmetnej veci Okresným súdom Plzeň - sever, bolo na základe žiadosti justičného orgánu štátu pôvodu odsúdenému na území Slovenskej republiky doručené 15. novembra 2018 (zásielka prevzatá osobne). Od tohto dátumu mal dotknutý vedomosť o prebiehajúcom konaní a mal možnosť v prípade potreby kedykoľvek nahliadnuť do spisu, v ktorom sa osvedčenie nachádzalo, pokiaľ to považoval za potrebné. V tomto kontexte však treba dodať, že samotné osvedčenie neobsahuje žiadne nové skutočnosti, dôkazy či písomnosti, ktoré by mohli mať vplyv na právoplatné odsudzujúce rozhodnutie. Je len sumárom údajov a informácií najmä o spáchanej trestnej činnosti, relevantnej právnej úprave, o vydanom rozhodnutí a konaní jemu predchádzajúcom, s ktorými mal možnosť sa odsúdený sám či prostredníctvom obhajcu oboznámiť. Navyše odsúdený sa k osvedčeniu vyjadril v odvolaní. Nemožno preto hovoriť o porušení ústavných práv odsúdeného tak, ako to v tomto prípade namietal.

Pokiaľ ide o zrejmé nesprávosti rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici uvádzané odsúdeným, boli zohľadnené v opravnom uznesení z 18. februára 2019, sp. zn. 5 Ntc 12/2018. Odvolací súd dodatočne upozorňuje i na nesprávosť v záhlaví rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. januára 2019, sp. zn. 5 Ntc 12/2018, v časti dátumu verejného vyhlásenia rozsudku („15. januára 2018“) a na nesprávnu formuláciu vo výroku („...uznáva vo výroku o vine s uloženom treste...“), ktoré bude potrebné odstrániť postupom podľa § 174 ods. 1 Tr. por.

Odvolací súd na záver dodáva, že § 16 ods. 1, ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. striktnie vymedzuje dôvody odmietnutia uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia, a v prípade, ak súd takéto dôvody nezistí, rozhodne o uznaní rozhodnutia a súčasne aj o tom, že sa rozhodnutie vykoná (§ 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z.). Z ustanovení zákonnej normy vyplýva, že prvostupňový súd, v prípade štátneho občana Slovenskej republiky, odsúdeného na trest odňatia slobody v niektorom z členských štátov Európskej únie, za predpokladu splnenia zákonných podmienok nemôže konať inak, než cudzie rozhodnutie uznať. V rámci uznávacieho konania odsudzujúce rozhodnutie iného členského štátu Európskej únie teda nie je možné preskúmať zo žiadnych iných hľadísk. Najvyšší súd konštatuje, že súd prvého stupňa rozhodol správne, keďže v posudzovanom prípade nie je daný dôvod podľa § 16 ods. 1 písm. h/, písm. j/ zákona č. 549/2011 Z. z. ani iný dôvod na odmietnutie uznania a výkonu cudzozemského rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd odvolanie odsúdeného zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.